

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 154/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., bytom N., Ľ. Š., bytom R., a V. V., bytom R., ktorou namietajú porušenie ich základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 105/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š., Ľ. Š. a V. V. pre namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 105/04 **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2005 doručená sťažnosť M. Š., bytom N., Ľ. Š., bytom R., a V. V., bytom R. (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 105/04.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že 9. decembra 1998 podal Dr. M. Ch., K., ako žalobca (ďalej len „žalobca“) Okresnému súdu Rožňava žalobu smerujúcu proti manželovi sťažovateľky M. Š. o zaplatenie sumy vo výške 177 500 Sk z titulu nesplnenia povinnosti zo zmluvy o peňažnej pôžičke z 25. marca 1996, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bola aj záložná zmluva o zriadení záložného práva na hnutel'ny majetok uzavretá v ten istý deň. Predmetnou žalobou vedenou na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12 C 1615/98 žalobca podľa sťažovateľov „(...) obišiel zmienku o záložnej zmluve a žalobou si uplatňoval úrok z omeškania vo výške 17 % ročne (...)“. Okresný súd Rožňava v tejto veci rozhodol rozhodnutím č. k. 12 C 1615/98-49 z 8. novembra 1999 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č. k. 12 Co 217/00-134 z 10. apríla 2001. Na Okresnom súde Rožňava však dosiaľ v uvedenej veci prebieha konanie o návrhu manžela sťažovateľky M. Š. na obnovu konania podanom 13. mája 2001.

V súvislosti s vymáhaním svojej pohľadávky podal žalobca proti sťažovateľom ďalšiu žalobu o neúčinnosť dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj darovacej zmluvy, ktorou sťažovateľka M. Š. previedla na svoje deti sťažovateľa L. Š. a sťažovateľku V. V. jej nehnuteľnosti (rodinný dom a stavbu prevádzky píly bez hnutel'nych vecí), ktorá bola na Okresnom súde Rožňava vedená pod sp. zn. 8 C 843/01.

V priebehu konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 8 C 843/01 sa sťažovateľka M. Š. obrátila so sťažnosťou na Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „Úrad“) o podanie vysvetlenia ohľadom poskytnutia údajov evidovaných v katastri nehnuteľností Okresnému súdu Rožňava. Úrad na jej sťažnosť odpovedal stanoviskom zo 4. júna 2004, z ktorého podľa názoru sťažovateľov vyplýva, že Okresný súd Rožňava porušil príslušné ustanovenia zákona tým, že poskytol vyžiadané listiny žalobcovi, ktorý ich podľa nich „zneužil“ na podanie žaloby. Úrad ďalej v predmetnom stanovisku v súvislosti so zápisom informatívnej poznámky na listoch vlastníctva č. 652 a č. 684 vedených Správou katastra R. na návrh žalobcu poukázal na ustanovenie § 39 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny

zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) a nariadil uskutočniť výmaz týchto poznámok (výmaz bol realizovaný na základe rozhodnutia Správy katastra R. č. X 24/04 z 3. augusta 2004).

Sťažovateľka M. Š. voči postupu sudkyne Okresného súdu Rožňava v predmetnej veci JUDr. E. K. podala podnet na začatie disciplinárneho konania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý ho odstúpil listom zo 14. októbra 2003 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 11 Nc 23/04-120 z 31. marca 2004 rozhodol, že všetci sudcovia Okresného súdu Rožňava sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 8 C 843/01 a súčasne predmetnú vec prikázal Okresnému súdu Michalovce, na ktorom bola následne zaevidovaná pod sp. zn. 6 C 105/04. Sťažovateľka M. Š. podaním z 11. júna 2004 okresnému súdu navrhla, „*aby vyslovil neplatnosť žaloby sp. zn. 8 C 843/01*“.

Podaním z 18. júla 2004 podala sťažovateľka M. Š. návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. M. Ch. z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, čo však podľa nej „*nebolo súdom rešpektované, čím bolo porušené naše právo* (právo sťažovateľov), *čo sa prejavilo v ďalšom postupe vo veci*“. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 13 NcC 68/04-153 z 12. augusta 2004 rozhodol, že sudkyňa Mgr. M. Ch. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci.

Žalobca 27. júla 2004 doručil okresnému súdu podanie, na základe ktorého vo veci konajúca sudkyňa vydala uznesenie č. k. 6 C 105/04-181 z 24. marca 2005, ktorým pripustila zmenu návrhu na vydanie predbežného opatrenia v znení podania žalobcu z 27. júla 2004 a návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietla. Uvedeným uznesením podľa sťažovateľov vo veci konajúca sudkyňa „*aktivovala žaloby podané žalobcom ešte pred Okresným súdom Rožňava so všetkými dôkazmi o porušených zákonoch a ich dôsledkoch. Voči Uzneseniu vo výroku o poučení sa v podstate veci už nebolo možné*

odvolať, čo je prejavom určitého násilného konania voči našim právam (právam sťažovateľov)“.

Podľa názoru sťažovateľov sa žalobca podaním žaloby o vymáhanie pohľadávky z 9. decembra 1998, v ktorej „*obišiel záložnú zmluvu*“, vzdal práva z nej vyplývajúceho zo špekulatívnych dôvodov, a síce preto, že si chcel uplatniť v rámci žaloby príslušenstvo pohľadávky – 17 % úrok z omeškania až do úplného splatenia dlhu. Podľa sťažovateľov sa v dôsledku tohto konania žalobcu stala záložná zmluva podľa § 151g Občianskeho zákonníka neplatnou, pričom zodpovednosť za neplatnosť tohto právneho úkonu by mal podľa nich v celom rozsahu znášať žalobca. Okresný súd sa však podľa nich v rozsudku č. k. 12 C 1615/98-49 z 8. novembra 1999 „*nevysporiadal s platnosťou*“ zmluvy o peňažnej pôžičke, ktorá bola neoddeliteľnou súčasťou záložnej zmluvy.

Po zvýšení dlžnej sumy o úroky z omeškania, ktoré boli žalobcovi priznané rozsudkom č. k. 12 C 1615/98-48 z 8. novembra 1999, sa žalobca uspokojenia svojej pohľadávky domáhal „*nezákonnou cestou*“, pri ktorej bolo podľa sťažovateľov zo strany Okresného súdu Rožňava porušené ustanovenie § 10 katastrálneho zákona a okresným súdom § 39 katastrálneho zákona a § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Žalobcom podanú žalobu vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 105/04 vzhľadom na vyššie uvedené dôvody považujú sťažovatelia za neplatnú, pretože nemá podľa nich oporu v zákone.

V závere svojej sťažnosti sťažovatelia uviedli:

„Pretože Okresný súd v Michalovciach svojím postupom, proti ktorému sa už nemožno obhajovať ohrozuje majetok detí vo výške 1,343.490,- - S,

navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby na základe predloženej ústavnej sťažnosti, ktorou namietam porušenie základných ľudských práv a slobôd podľa Čl. 20 Druhého oddielu Ústavy SR túto preskúmal skôr, akoby nadobudli účinky takéhoto postupu všeobecného súdu smerujúce proti našim právam.“

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Ochrana vlastníckeho práva patrí podľa čl. 142 ods. 1 ústavy do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, ktoré spory a iné právne veci vyplývajúce z občianskoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú v zmysle ustanovenia § 7 Občianskeho súdneho poriadku v občianskom súdnom konaní.

Z argumentácie sťažovateľov v sťažnosti a z listín, ktoré k nej pripojil, vyplýva, že sa ochrany svojho vlastníckeho práva pred všeobecnými súdmi domáhajú v rámci konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 105/04, v ktorom majú postavenie žalovaných a ktoré nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti poskytuje ústavnú ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovaním o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb len za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Sťažovatelia sa ochrany svojich práv môžu domáhať v občianskom súdnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 105/04 a v prípade nespokojnosti s rozhodnutím uvedeného súdu aj využitím opravných prostriedkov v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd preto na prerokovanie sťažnosti sťažovateľov nemá právomoc.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutím pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2005